

Dopis od preláta (květen 2012)

„Měsíc květen nám především promlouvá o trvalé přítomnosti Panny Marie na cestě církve a každého křesťana“, říká prelát v dopise tohoto měsíce.

13.05.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Příchod měsíce května přináší do našich duší vždy zvláštní radost. K velikonoční radosti se připojuje začátek těchto týdnů, které jsou v

mnoha zemích zvláště věnované Panně Marii. A jakpak by se neradovaly děti, které pociťují zvláštním způsobem větší blízkost své matky? Je to naprosto logické. Jak ujišťoval jeden starověký církevní spisovatel, Panna Maria, během své návštěvy svaté Alžběty, „dala svým jazykem (...) vytrysknout řece nebeských darů pro svou sestřenici. A skutečně, kam přijde *milostiplná*, všechno překypuje radostí“ [1].

Dnes bych s vámi chtěl projít některé z motivů radosti a vděčnosti, které nám přináší tento pátý měsíc roku. Už první den, slavnost svatého Josefa dělníka, kterou dnes slavíme, je dnem opravdového *gaudium* pro ženy a muže, kteří, tak jako my, hledají osobní posvěcení a vykonávání apoštolátu v profesionální práci a prostřednictvím běžných každodenních činností. Vzpomínám si na radost našeho Otce, když se

začala slavit tato liturgická vzpomínka, protože – jak napsal v jedné ze svých homilií – *tato slavnost, která chválí božskou hodnotu práce, dokazuje, jak církev ve svém společenském a veřejném životě tlumočí ústřední pravdy evangelia, které by měly být podle Boží vůle promeditovávány právě v dnešní době* [2].

Slavnost svatého Josefa dělníka nás zve k tomu, abychom nezapomínali na nadpřirozenou hodnotu čestné, dobře vykonávané profesionální práce, jako té, kterou rozvíjel svatý Josef během mnoha let.

Nevyhnutnou podmínkou k tomu je její uskutečňování s nadpřirozenou i lidskou dokonalostí, totiž touha vzdávat slávu Bohu a sloužit bližnímu, nezávisle na tom, jak je dané zaměstnání společensky vnímáno. Kolikrát jsem slyšel komentovat našeho Otce, že božská hodnota lidské práce záleží na lásce k

Bohu, se kterou se uskutečňuje, na duchu služby, se kterým se začíná i končí!

Využívám tuto příležitost, abych vás poprosil o modlitby za 35 jáhnů Prelatury, které za čtyři dny vysvětlím na kněze. V předchozích letech se každý z nich snažil posvěcovat a apoštolsky působit ve své profesionální práci. Od teď se pro ně stane *profesí* jejich kněžská práce, které věnují celý den s obrovskou radostí, pramenící z vědomí, že jsou Božími nástroji pro spásu duší. Modleme se, aby byli kněžími svatými, učenými, radostnými a aby měli sportovního ducha na nadpřirozené rovině, protože tak si to přál svatý Josemaría: **kněžími-kněžími, kněžími na sto procent** [3].

Dalším důvodem radosti pro mě byla pastorační cesta do Kamerunu, kterou jsem uskutečnil ve

Velikonočním týdnem. Je to země, která je velkou nadějí pro církve v Africe a na celém světě. A potom ještě dny, které jsem strávil v Pamploně při příležitosti padesáti let od založení Kliniky Navarské univerzity. V těchto uplynulých padesáti letech se nespočetně lidí – lékaři, sestřičky, administrativní personál – věnovalo s křesťanským duchem nemocným; tisíce pacientů se uzdravily, naučily se nabízet Bohu svoje utrpení a někteří dokonce i smrt, v úzkém spojení s Kristem na Kříži. Děkuji Bohu z celého srdce – doprovázejte mě při tom –, protože péče svatého Josemaríi o nemocné, uskutečňovaná už od začátků Díla a ještě předtím, se zhmotnila v tomto velkém projektu, který náš Zakladatel osobně podněcoval, a také v mnoha jiných podobných iniciativách, které se uskutečnily v průběhu let v mnoha zemích.

Měsíc květen k nám ale mluví, dcery a synové moji, především o neustálé přítomnosti Panny Marie v životě církve i v životě každého křesťana. Není tedy nic logičtějšího než naše snaha získat v příštích týdnech co největší duchovní a apoštolské plody.

Především se chci zastavit u toho milovaného mariánského zvyku, kterým je májová pouť. Zítra, 2. května, bude výročí pouti, kterou svatý Josemaría vykonal v roce 1935 do Sonsoles, doprovázený dvěma svými syny. Tehdy začal v Díle tento zvyk. Od té doby, kolik kapliček a mariánských poutních míst bylo po příkladu našeho Otce zbožně navštíveno! Prosme ho, ať jdeme na pouť se stejnou usebraností a důvěrou v naši Matku, se stejným apoštolským duchem; a za tímto účelem pozvěme i nějakého kamaráda, kolegu nebo příbuzného, aby nás doprovázel na tomto synovském projevu lásky k naší Paní.

Asi v polovině měsíce oslavíme slavnost Panny Marie Fatimské a také výročí novény svatého Josemaríi k Panně Marii Guadalupské v roce 1970: dvě připomínky, abychom dělali lépe rozjímání a také ústní modlitby, zvláště svatý růženec, tak doporučený Pannou Marií třem pastevečkům. Budme svatě ambiciózní v našich apoštolských záměrech a prosme přitom Pannu Marii za církve a za papeže; za plody *Roku víry*, na který se připravujeme; za obnovu křesťanského života na celém světě.

17. května je dvacáté výročí blahořečení našeho Otce a zároveň letos tento den slavíme slavnost Nanebevstoupení Páně. Jak krásné vzpomínky na úžasné milosti nám přináší výročí tohoto dne, který jsme prožili s blahoslaveným Janem Pavlem II. a milovaným donem Álvarem! Jak vynikající příležitost, abychom zvětšili naši vděčnost Bohu

a také naši horlivost následovat
příklad tohoto věrného nástroje,
který si Bůh vyvolil, aby založil Opus
Dei!

V následujících dnech tohoto měsíce
můžeme zblízka doprovázet naši
Paní při přípravě slavnosti Seslání
Ducha svatého, která se letos slaví v
neděli 27. května. Svatý Josemaría
nás vedl k tomu, abychom se v těchto
dnech – nebo v těch následujících –
zastavili a vykonali pobožnost k
Duchu svatému. Je velmi důležité,
abychom v těchto dnech zůstávali
velmi blízko Panny Marie a učili se
od ní mít větší důvěrnost s
Posvětitelem našich duší.

Před pár týdny nás Benedikt XVI., při
uvažování nad přítomností Panny
Marie v jeruzalémském večeradle
spolu s apoštoly a svatými ženami při
čekání na příchod Utěšitele,
upozornil na to, že **spolu s Marií
začíná pozemský Ježíšův život a**

spolu s Marií podniká svoje první kroky církve [4]. Bůh chtěl, aby se jeho Syn vtělil v nejčistším lůně Panny, a sám Pán, když byl na Kříži, nám ji dal za Matku. Proto, když se první učedníci shromáždili ve večeradle v očekávání slíbeného Utěšitele, Nejsvětější Panna je s nimi a vyprošuje „dar Ducha svatého, který ji zastínil už při zvěstování“ [5].

Papež podotýká, že **přítomnost Matky Boží mezi jedenácti apoštoly po Nanebevstoupení není jenom historickou zmínkou o minulé události, ale nabývá obrovského významu, protože Maria s nimi sdílí to nejcennější: živoucí Ježíšovu památku v modlitbě. Uchovávání Ježíšovy památky, Ježíšova poslání, je uchováváním Jeho přítomnosti [6].**

Není těžké si představit, jak učedníci v období mezi Nanebevstoupením a Sesláním Ducha svatého naslouchají

živému hlasu Panny Marie, jak jim vypravuje tolik vzpomínek, které uchovává ve svém srdci: od zvěstování Vtělení až po narození v Betlémě; od dobrodružných let po Herodově pronásledování až po léta práce a pobyt v Nazaretě; od šťastných let kázání a zázraků během Pánova veřejného života až po smutné hodiny jeho utrpení, smrti a pohřbu; a potom radost ze zmrtvýchvstání, zjevení v Judsku a Galileji, poslední Mistrovy pokyny... V rytmu silných zážitků Marie připravoval Duch svatý apoštoly a jiné učedníky na plnost Letnic.

Jak dobrou školou, dcery a synové moji, je Večeřadlo! Je to škola modlitby, ve které Panna Maria působí jako učitelka, které není rovno. *Učitelka modlitby* [7], říkával náš Otec; a také *učitelka skryté a tiché oběti* [8]. Tam Panna Maria naslouchá vnuknutím Přímluvce a učí ty první naslouchat Bohu v

usebranosti modlitby. Ctít Ježíšovu matku v církvi tedy znamená učit se od Ní být společenstvím, které se modlí, což je jednou z podstatných charakteristik prvotního popisu křesťanského společenství, jak je zaznamenán ve Skutcích apoštolů (srov. Sk 2, 42). K modlitbě často přivádějí obtížné situace, osobní problémy, které nutí obracet se k Pánu s prosbou o světlo, útěchu a pomoc. Maria vybízí, abychom dimenze modlitby rozšířili a obraceli se k Bohu nejenom v nouzi a nejenom kvůli sobě samým, nýbrž jednomyslně, nepřetržitě a věrně, „jedním srdcem a jednou duší“ (srov. Sk 4, 32) [9].

To je úkol, který Panna Maria svěruje těm, kdo chtějí být jejími věrnými dětmi: učit ostatní obracet se k Bohu v každé chvíli, ne pouze v důležitých nebo obtížných situacích. *Mnoho lidí toto všechno dobře zná, pro někoho je*

to nové, pro všechny je to obtížné. Ale já – napsal svatý Josemaría – (...) budu kázat, že je nezbytné mít ducha modlitby neustále, při každé příležitosti, v nejrůznějších situacích, protože Bůh nás nikdy neopouští. Myslet na Boží přátelství pouze jako na poslední prostředek není vůbec křesťanské. Zdá se nám snad normální nevšímat si osob, které máme rádi, a zanedbávat je? Jistě ne. K těm, které máme rádi, přece neustále zalétají naše slova, přání, myšlenky, je to jakási neustálá přítomnost těchto osob. Chovejme se tedy stejně k Bohu [10].

Takto jednala Panna Maria neustále. Na Kalvárii se modlí. Maria nečinila nic nového. Jednala tak vždy, když konala svou práci a starala se o domácnost. Konala obyčejné světské práce, ale byla při nich stále v Boží přítomnosti. Kristus (...) chtěl, aby i jeho Matka, nejvznešenější z lidí,

*milosti plná, nás utvrzovala v úsilí
pozvedat stále pohled k Bohu [11].*

Panna Maria nyní z nebe, kde žije
oslavená s tělem i duší, sleduje
každého z nás velmi zblízka a plní
tak úkol, který jí dal Ježíš v osobě
svatého Jana: *ženo, to je tvůj syn [12].*
**Svěřme jí každou přechodnou fázi
našeho osobního i církevní života –
doporučuje Benedikt XVI. – a v
neposlední řadě onu poslední fázi
našeho přechodu definitivního.
Maria nás učí nezbytnosti modlitby
a ukazuje nám, že jedině v
trvalém, niterném a láskyplném
spojení s jejím Synem můžeme
vyjít z „našeho domu“, z nás
samotných, a s odvahou se vydat až
na konec světa a všude hlásat Pána
Ježíše, Spasitele světa [13].**

Modlíme se ono *Dominus tecum* ze
zdrávasu se stejnou zbožností jako
naš Otec? Jak prosíme Pannu Marii,

aby nám pomohla využívat dary a plody Ducha svatého?

Budte velmi sjednoceni s mými úmysly, které se dají shrnout do intenzivní modlitby za církve, za papeže, za kněze a řeholníky, za svatost celého křesťanského lidu. Prosme Ducha svatého, na přímluvu Panny Marie, aby probudil ve všech, v pastýřích i ve věřících, touhu plnit v každém okamžiku svatou Boží vůli.

A doprovázejte mě na mé cestě na Slovensko, kterou uskutečním za několik dní; aby se i tam rozšiřoval duch Opus Dei stále více a více a aby všude zaséval lásku k církvi a touhu posvěcovat se a posvěcovat v běžných okolnostech každodenního života. Neumíte si představit, s jakou intenzitou prosil náš Otec za tuto zemi v roce 1968, když proběhl pokus osvobodit se z područí marxismu.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

[1] Pseudo Řehoř Taumaturg, *Homilie II Zvěstování*.

[2] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 52.

[3] Svatý Josemaría, *Homilie Knězem na věky*, 13-IV-1973.

[4] Benedikt XVI., *Promluva na generální audienci*, 14-III-2012.

[5] Druhý vatikánský koncil, *Dogmatická konstituce Lumen gentium*, č. 59.

[6] Benedikt XVI., *Promluva na generální audienci*, 14-III-2012.

[7] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 502.

[8] Tamtéž, č. 509.

[9] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 14-III-2012.

[10] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 247.

[11] Tamtéž, č. 241.

[12] *Jan* 19, 26.

[13] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 14-III-2012.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-kveten-2012/> (28.02.2026)